

Sygn. akt IV CSK 545/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku M. J., L. S., J. K. i M. K.
przy uczestnictwie W. K., (...)
o zniesienie współwłasności i stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania W. K. i T. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddała wniosek M. J., B. B. i M. K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania W.K. i T.K. złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 listopada 2017 r., którym oddalono ich apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 grudnia 2015 r., oddalającego wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie prawa własności nieruchomości położonej w G., opisanej w sentencji tegoż postanowienia.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

czy wytoczenie powództwa o uzgodnienie księgi wieczystej przez jednego z uprawnionych domagającego się ujawnienia jego prawa w księdze wieczystej przerywa bieg zasiedzenia także w stosunku do udziału w prawie innego uprawnionego, który był bierny.

Prócz tego skarżący wiążą oczywistą zasadność skargi z naruszeniem art. 172 § 1 w zw. z art. 7 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że posiadanie samoistne A. i M. K. stanowiło posiadanie w złej wierze oraz art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 175 k.c. poprzez błędne uznanie, że złożenie wniosku o stwierdzenie nieważności aktu własności ziemi wydanego na rzecz A. i M. K. stanowiło przerwanie biegu zasiedzenia na rzecz W. i T. K.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno w zasadzie spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Przedstawione zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. W przypadku współwłasności, do której podziału jeszcze nie doszło, każdy ze współwłaścicieli zasadniczo korzysta z całej rzeczy wspólnej, o ile nie zostanie wykazany inny stan rzeczy. Z tej przyczyny nie sposób dzielić współwłaścicieli na „czynnych” i „biernych”, jak chcieliby skarżący, ponieważ każdy ze współwłaścicieli może podejmować działania, w tym czynności dążące do przerwania biegu przedawnienia, w stosunku do całej nieruchomości. Z tej przyczyny zaprezentowane zagadnienie nie odnosi się do istotnego, aktualnego problemu prawnego, który powinien rozwiązać Sąd Najwyższy.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie tej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi niedozwoloną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez sądy powszechne rozpoznające sprawę. Należy też przypomnieć, że ten sam problem (w tym przypadku przerwania biegu zasiedzenia) nie może przesądzać zarówno o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, jak i oczywistej zasadności. Nie sposób bowiem przyjąć, że te same okoliczności ilustrują naruszenie przepisów prawa widoczne bez głębszego namysłu dla przeciętnego prawnika, a jednocześnie uzasadniają występowanie potrzeby rozwiązania skomplikowanego zagadnienia przez Sąd Najwyższy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na mocy art. 520 k.p.c.

aj